

Mateusz Wąsowski

Věčný labyrint – Jan Amos Komenský a Fjodor Dostojevskij

Metafora labyrintu byla zvláště oblíbená ve tvorbě Jana Amose Komenského, kde představovala lidský život a umožňovala pochopení celé filosofie a umění baroka. Toto je jedna z mnoha interpretací bludiště, ale je zvláště důležitá. Léta po době Komenského se koncept labyrintu objevoval i v dílech jiných spisovatelů, především u Fjodora Dostojevského. Tento ruský spisovatel opakovaně zachycuje své hrdiny v bludišti života, v bludišti myšlenek. Ve většině případů je to labyrint bez východu: jedinou nadějí pro Dostojevského hrdiny je Kristus, ale jen málokdo Jeho cestu dokáže následovat.

The Eternal Labyrinth – John Amos Comenius and Fyodor Dostoevsky

The labyrinth metaphor was especially popular in the works of John Amos Comenius, where it represented human life and was crucial for understanding the entire philosophy and art of the Baroque. This is one of many interpretations of the maze, but it is particularly important. Years after the publication of Comenius' works, the concept of the labyrinth continued to appear in the works of other writers, and above all in those of Fyodor Dostoevsky. The Russian author repeatedly depicts his heroes in the maze of life, the maze of thoughts. In most cases, it is a labyrinth with no exit: the only hope for Dostoevsky's heroes is Christ, but only a few are able to follow His path.